סורסיפה

מוניק לאטי

רחוק מאוד מכאן, בקצה השמיים, היה כוכב לכת קטנטן קרוי סורסיפה. השמש שלו הייתה מרובעת והכוכבים (בניגוד לאלה שלנו) היו ורודים. לא הייתה לו צורת כדור, כמו שלנו, אלא היה שטוח כמו מטבע, עם חור באמצע. מצד אחד חיו עליו ילדים ופיות, מצד שני מכשפות, עם ראשיהן כלפי מטה.

מכשפות ופיות הן שונות מאוד כאשר הן גדולות, אך כשהן קטנות אפשר לבלבל ביניהן הילדים הם כה קטנים!
יום אחד שתי בנות קטנות השתעממו. אחת שמה היה ראדקנה, שניה יולי. הן החליטו לשחק ביחד. המשחק נקרא "קופסת גפרורים".
וכך מתנהל המשחק:
אחת הבנות נעשית קטנה מאוד. השניה, שנשארת גדולה, סוגרת אותה בקופסת גפרורים. מטרת המשחק הוא לצאת מהקופסה. זה אפשרי אם בקופסה מוצאים גפרור אחד. אם אין גפרור, לא ניתן לפתוח את הקופסה.

אמרה ראדקנה "אנו חייבות לספור את הגפרורים!" ויולי הוסיפה "כשלא יישארו יותר, נפסיק את המשחק."
יולי התחילה. היא נעשתה קטנה מאוד וראדקנה שמה אותה בעדינות בקופסה ושמה על הארץ. ומיד התחילה לספור "אחת, שתיים, שלוש!" והופ! יולי הופיעה. הקופסה אפילו לא נפתחה!
איזה קסם!
יולי התעופפה על קבוצת כוכבים קטנה, ובידה החזיקה שרביט קסמים. היא ירדה לאט לאדמה ונעשתה גדולה, והשרביט הפך לגפרור פשוט, כפי שהיה באמת. הוא נדלק ונעלם.

עכשיו הגיע תורה של ראדקנה. גם היא נעשתה קטנה מאוד ויולי סגרה אותה בקופסת הגפרורים. "אחת, שתיים, שלוש" הקופסה נפתחה וראדקנה הופיעה רוכבת על מטאטא של מכשפות, כמו על סוס. היא ירדה לארץ, והגפרור נדלק ונעלם. ראדקנה נעשתה שוב גדולה.

ראדקנה ויולי צחקו מנחת והמשיכו לשחק.

הכל התנהל כשורה. ראדקנה ויולי היו הרי רק שתי בנות חמודות ששיחקו וצחקו. הן שכחו שהמשחק עלול להיות מסוכן. היה צריך בהחלט לספור את הגפרורים ולהפסיק לשחק כאשר לא נשאר אף אחד.

הזמן עבר מהר. אבל היה משהו מוזר.
ראדקנה גדלה מהר יותר מאשר יוני.
צריך לדעת שעל כוכב סורסיפה
המכשפות גדלות מהר יותר מאשר
הפיות.
איזה אסון! ראדקנה הייתה למעשה
מכשפה רעה שרצתה לכלוא את יולי
בקופסה!

הגיע תורה של ראדקנה. היא נעשתה שוב קטנה ויולי סגרה אותה בקופסה. אך בפנים היו רק עוד שני גפרורים. ראדקנה החליטה לרכב על שתיהן יחד. כך ליולי לא יישאר גפרור והיא תהיה סגורה בתוך הקופסה! אכן היא יצאה מקופסת הגפרורים רכובה על מטאטא עבה, כפול. היא הייתה מרוצה מכך. ירדה לארץ ושני הגפרורים נדלקו ונעלמו.

יולי לא הרגישה בכלום. היא חשבה שעדיין נשאר עוד גפרור אחד בקופסה. ללא היסוס היא נעשתה קטנה. ראדקנה תפסה אותה בכוח בידיה וזרקה לתוך הקופסה. יולי אבדה את הכרתה. נשמע צחוק רשע של המכשפה, כשהיא סוגרת את הקופסה.

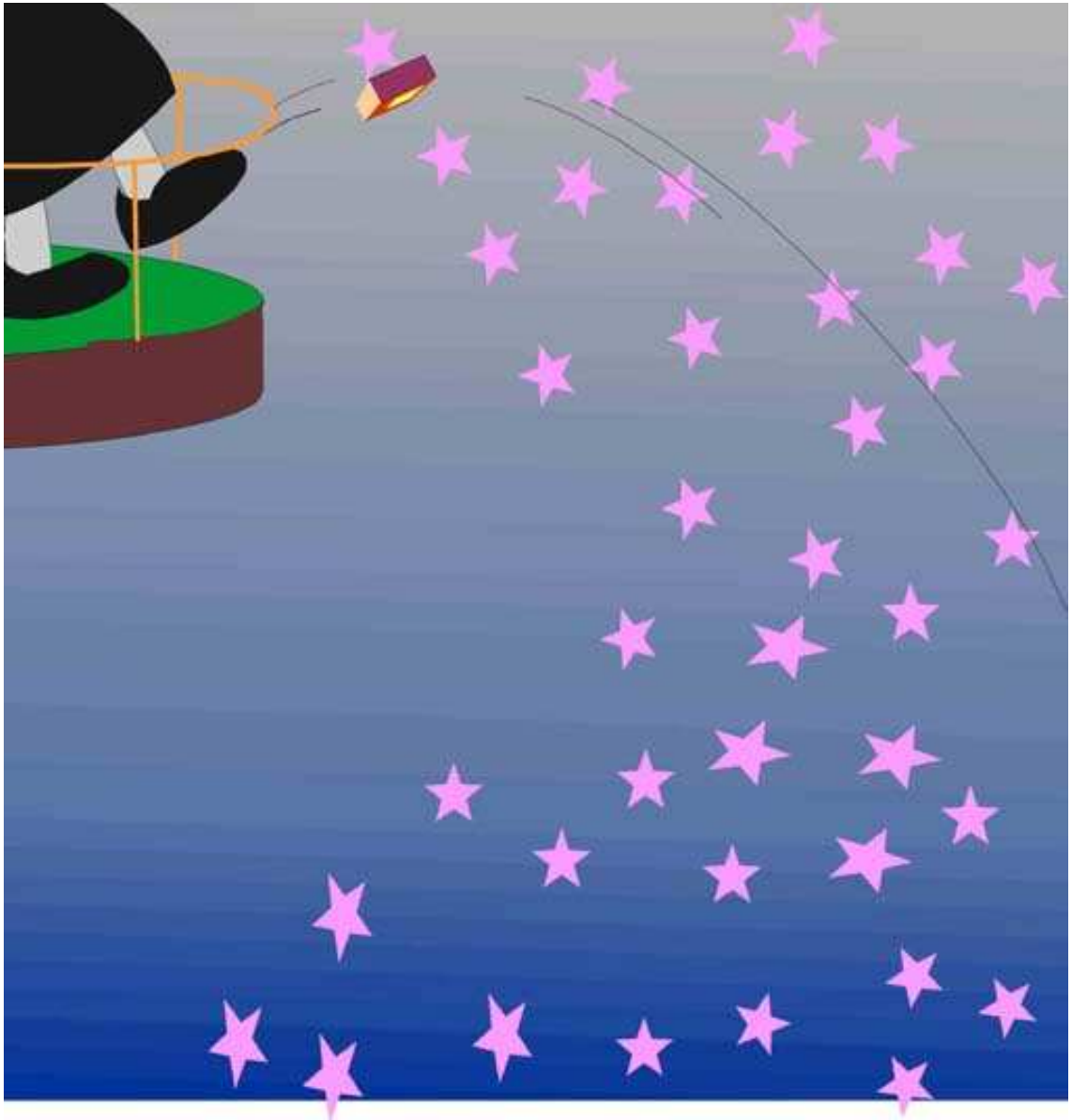

ראדקנה ניגשה עכשיו לדופן כוכב סורסיפיה ובעטה בקופסת הגפרורים. זו נפלה לתהום. היא נראתה קטנה יותר ויותר עד שבסוף לא ניתן היה לראות אותה כלל.

עכשיו ראדקנה קיבלה דמות אמיתית של מכשפה. אבל היא, הרשעית, לא יכלה להישאר יותר בין הפיות והילדים. כשירד לילה היא נשאבה דרך החור שבכוכב ועם ראש למטה ירדה אל המכשפות האחרות.

יולי נפלה זמן רב. היקום הרי גדול כל כך! אבל בתוך הקופסה שלה היה לה זמן להפוך לפייה נהדרת ובעלת עוצמה. ובוקר אחד קופסת הגפרורים התקרבה לכדור הארץ. מה יכול היה לקרות? יולי בתוך הקופסה לא ראתה כלום. היא ישנה כאשר הקופסה שלה נתקלה בדבר מה.

יולי התעוררה. מוזר! הקופסה התנדנדה והתגלגלה. פעם היא עמדה על הראש ופעם על רגליה. כנראה משהו גלגל את הקופסה.

פתאום קופסת הגפרורים נפתחה. יולי ראתה מעליה זוג עיניים גדולות של ילדה, מלאות דמעות, שהביטו עליה בסקרנות. היא שאלה מיד "מדוע את בוכה?"
והילדה ענתה "אני ילדה קטנה ועזובה. אבל איש לא רוצה לשחק איתי. אין לי לאן ללכת. כולם עזבו. אינני יודעת האם אמא ואבא עדיין אוהבים אותי" והתחילה להתייפח.

יולי, עדיין קטנה לגמרי, יצאה מהקופסה והפכה לאישה גדולה ויפה. הילדה הפסיקה לבכות ורק הביטה עליה בפה פעור.
יולי שאלה "איך קוראים לך?"
"שמי מנון" ענתה הקטנה והוסיפה "ומי את? את מלאך?"
"לא" אמרה יולי "אני פייה. אמרי מה היא המשאלה הגדולה ביותר שלך?"
מנון חייכה וענתה "לעוף כמו ציפור."

במגע אחד של השרביט הן הפכו לשתי ציפורים לבנות, נהדרות, והתרוממו גבוה, גבוה לשמיים.
מנון שכחה את צערה והתחילה במסע נפלא.